

'The Host' van Andros Zins-Browne schetst woordenloos de relatie mens-natuur

Stoere cowboys die vergeefs de aarde willen temmen

Een dansvoorstelling die het belooft te hebben over de relatie tussen mens en natuur, het lijkt het perfecte recept voor een drammerig belerende avond. Tenzij de leraar de Amerikaanse choreograaf-danser Andros Zins-Browne is.

DOOR PIETER TJOONCK

BRUSSEL • Zonder een gebenedijd woord schetst Zins-Browne in *The Host* met echte bewegingen en een echt decor een beeld van onze wankelende verhouding tot de aarde.

Een tribune staat opgesteld rond een groot zwart zeil, dat er wat verformfaaid bij ligt. Aan de rand staan kleine windturbines. In een gelig schemerduister slaan ze 'aan. Hier en daar bolt het zeil op. Het gezoem neemt toe tot een gedreun. Het beeld roept meteen een visioen op van de aarde voor het verschijnen van het eerste leven. Of is het een landschap na de apocalyps?

Plots nemen de gebeurtenissen een nieuwe wending, als drie kerels met stetsonhoden en boots, de duimen stoer gehaakt achter hun broeksriem, ten tonele verschijnen. Onversaagd trappelen ze heen en weer over het golvende landschap, dat al snel openscheurt. Onder het oppervlak komen grote, felgekleurde ballonnen naar boven. De cowboys gaan ze met man en macht te lijf: ze persen de lucht er uit en vouwen ze op. Daarna slepen alles het podium af.

Het is een ongewone scène. Aan de ene kant blijft het een concrete actie: een echt gevecht van drie mannen tegen weerspannige, zware kunststofzeilen om een vlak speelveld te bekomen. Pure beweging dus. Maar je ziet ook een stukje toneel, want in hun poses en kledij roepen deze kerels onmiskenbaar de oer-Amerikaan op die de

■ In *The Host* proberen drie cowboys op een golvend vlak te dansen, maar de vloer blijkt zo zijn grillen te hebben.

natuur temt. Maar ook de aantrekkingskracht van het oorspronkelijke object, het golvende oppervlak, blijft nazinderen.

Er volgt echter nog een nieuwe ontwikkeling. Jaime Llopis begint op de nu vlakke dansvloer te dansen. Zijn armen komen er nauwelijks aan te pas. De duimen van deze cowboy blijven achter zijn broeksriem gehaakt. Zijn voeten daarentegen stampen hard en trots, in strak ritme, op de grond.

De mannen dachten dat ze de aarde getemd hadden, maar die neemt wraak en wint het pleit

Zins-Browne zelf en Sidney Leoni volgen hem, zij het wat minder zelfzeker.

Hoe goed of slecht ze deze dans uitvoeren, doet er al gauw niet meer toe, want plots bolt de vloer weer op, veel meer en hoger dan de eerste keer, tot een reusachtig luchtkussen. Het tapdansen wordt zo flink lastig, al negeren de mannen dat hooghartig. Met onbewogen smoelewerk gaan ze door. Tot het reusachtige gevaarte wild begint te kantelen: naar links, rechts, achter, voor. Nog even kunnen ze zich handhaven, maar finaal tuimelt de ene danser na de andere het luchtkussen af, om er slechts met de grootste moeite weer op te klauwieren. Tot zelfs dat niet meer lukt.

Ook dat is een fascinerend moment. De actie blijft erg concreet en dichtbij. De

krachtmeting tussen dansers en kussen slaat bijna voelbaar over op het publiek: iedereen herkent meteen de kinderlijke opwindingsals je in een luchtkasteel je evenwicht wilt bewaren. Maar alweer, omdat de dansers blijven cowboys spelen, kun je in dit gebeuren ook een metafoor zien. De mannen dachten dat ze de aarde getemd hadden, maar die neemt wraak en wint het pleit. Ook al doen de mannen tot het laatste moment alsof ze de zaak de baas zijn.

Kindereen die ten onrechte menen meester te zijn van de situatie. In zijn concreetheid is dat een verontrustend beeld van de positie van de mensheid.

Op tournee in onder meer Amsterdam, Antwerpen, Leuven, Essen. www.wpzimmer.be